

Járatlan út

[2014. február]

Az allé végén csend honol.
Arcodhoz érnék száraz ágak.
Ahogy haladsz levél s a por
körözve fölrepül utánad.

Hová tartasz? Honnét jöttél?
Ha eltérsz, vajon merre térj el?
Mögötted szintén összeér
az út, ha néha visszanezel.
Ne félj, ha baljós szürkület
fáradt szemedre fátylát bontja.
Egy féltényérnyi égszelet
az ág hegyén a cél kolompja.

Noha a vég most idegen,
és magadra hagy az utadon,
fészket rak tán a szíveden,
ha megérkeztél, a nyugalom.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Noszlopi Botond

Látó Szépirodalmi Folyóirat